

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.306 van 30 januari 2013
in de zaak A. 194.376/XIV-33.953**

In zake : het ALGEMEEN STEDELIJK ZIEKENHUIS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
 Vlaamse Regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 18 augustus 2009 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Toerisme en Vlaamse Rand, waarbij “de besluiten van (de raad van bestuur) van het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis Aalst, autonome verzorgingsinstelling, van 7 oktober 2008 (...) houdende de benoeming op proef van een administratief medewerkster uit de wervingsreserve en de voorafgaande examenverrichtingen” worden vernietigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Jeroen De Mets, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij is een vereniging zoals bedoeld in het toentertijd geldende hoofdstuk XII van de wet van 8 juli 1976 betreffende de

openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). De openbare centra voor maatschappelijk welzijn van Aalst, Wetteren en Geraardsbergen maken er deel van uit.

Artikel 126, § 1, van de OCMW-wet bepaalde onder meer dat een dergelijke vereniging “onderworpen (is) aan dezelfde controle en hetzelfde administratief toezicht” als de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

3.2. Op 26 februari 2007 geeft het directiecomité van de verzoekende partij, naar aanleiding van de vacantverklaring van een betrekking van boekhouder, aan de directie “de opdracht na te gaan of er ook voor andere betrekkingen dan boekhouder geen vacantverklaring moet gebeuren en hieruit volgend organisatie van de nodige selectieprocedures. Indien de directie dit nodig acht, wordt hen ook toelating verleend om dit uit te voeren”.

Een en ander resulteert in de publicatie medio maart 2007 van een vacaturebericht voor onder meer “administratief medewerker” in de regionale pers.

3.3. Op 6 augustus 2007 legt het directiecomité van de verzoekende partij de samenstelling van de selectiecommissie voor de selectieproeven van administratief medewerker vast.

3.4. Op 20 oktober 2007 vindt de schriftelijke selectieproef plaats. Deze proef bestaat uit het maken van een synthese van een tekst en uit kennisvragen waarvoor een “richtinggevende syllabus” ter beschikking wordt gesteld.

Van de 138 kandidaten die deelnemen aan de schriftelijke proef, slagen er 35.

3.5. Op 13 december 2007 vindt de mondelinge selectieproef plaats. Van de resterende 35 kandidaten, slagen er 26.

3.6. Op 7 januari 2008 neemt het directiecomité van de verzoekende partij de 26 geslaagde kandidaten op in de wervingsreserve voor administratief medewerker.

3.7. Op 7 oktober 2008 beslist de raad van bestuur van de verzoekende partij onder meer E.V. en N.P op proef te benoemen als administratief medewerker.

3.8. Met een ter post aangetekende brief van 13 oktober 2008 maakt de verzoekende partij aan de provinciegouverneur van Oost-Vlaanderen een overzichtslijst over, waarop deze twee benoemingen voorkomen.

3.9. Met een e-mail van 23 oktober 2008 legt het gemeenschappelijk vakbondsfront klacht neer bij de toezichthoudende overheid tegen onder meer “de organisatie en beslissingen van de raad van bestuur voor statutaire aanstellingen van 350 personeelsleden waarvan er uiteindelijk maar 42 werden aangesteld”, “de wijze waarop de rangschikking werd bepaald, afwijking op de statutaire bepalingen m.b.t. het vergelijkend examen” en “discrepancie bij het mondeling examen binnen dezelfde functie”.

3.10. Met een aangetekende brief van 12 november 2008 deelt het agentschap voor Binnenlands Bestuur, afdeling Oost-Vlaanderen, aan de verzoekende partij mee dat een klacht werd ontvangen en vraagt het volledig dossier en het standpunt van de verzoekende partij op.

3.11. Op 24 november 2008 maakt de verzoekende partij stukken over aan het agentschap voor Binnenlands Bestuur.

3.12. Op 12 december 2008 vraagt het agentschap bij de verzoekende partij nog bijkomende documenten op.

3.13. Met brieven van 19 en 22 december 2008 vult het ACV - Openbare Diensten de klacht van 23 oktober 2008 van het gemeenschappelijk vakbondsfront aan en preciseert dat “het de bedoeling (is) om enkel het examen administratief medewerker aan te klagen”.

3.14. Met een brief van 24 december 2008 brengt het agentschap voor Binnenlands Bestuur de verzoekende partij op de hoogte van deze aanvullingen.

3.15. Met een aangetekende brief van 31 december 2008 bezorgt de verzoekende partij aan het agentschap nog “aanvullende en/of verduidelijkende gegevens”, evenals op 8 januari 2009. Ook de raadsman van de verzoekende partij verduidelijkt met een brief van 13 januari 2009 het standpunt van zijn cliënte.

3.16. Met een brief van 21 januari 2009 vraagt het agentschap voor Binnenlands Bestuur bij de verzoekende partij weerom bijkomende gegevens op.

3.17. Met een brief van 26 februari 2009 licht de raadsman van de verzoekende partij nog eens uitgebreid de feitelijke omstandigheden en het standpunt van zijn cliënte toe.

3.18. Op 2 april 2009 schorst de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen “de beslissing van 7 oktober 2008 van de raad van bestuur van het ASZ Aalst houdende ‘benoeming op proef van een administratief medewerker’ en (...) de daaraan voorafgaande examenverrichtingen”. Het gaat meer bepaald om volgende beslissingen:

- het besluit van 7 oktober 2008, sub 2.2.1 van de raad van bestuur van het ASZ Aalst, houdende benoeming op proef van een administratief medewerker uit de wervingsreserve, ((N.P.), administratief medewerker, voltijds, met ingang van 01/11/2008);

- het besluit van 7 oktober 2008, sub 2.2.(2) van de raad van bestuur van het ASZ Aalst houdende benoeming op proef van een administratief medewerker uit de

wervingsreserve, ((E.V.), administratief medewerker, voltijds, met ingang van 01/11/2008);

- het besluit van 7 januari 2008 van het directiecomité houdende vaststelling van de wervingsreserve administratief medewerker;
- het besluit van 6 augustus 2007 van het directiecomité houdende samenstelling van de examencommissie administratief medewerker;
- de beslissing van de examencommissie houdende vaststelling van de punten van het mondeling examen van administratief medewerker van 13 december 2007, vaststelling van de examenresultaten voor de totaliteit van het examen en opname in de reserve;
- de beslissing van 14 november 2007 van de examencommissie houdende vaststelling van de punten van het schriftelijk examen van administratief medewerker van 20 oktober 2007;
- het directiecomité van 26 februari 2007 houdende toelating aan directie, indien nodig, tot vacant verklaren van andere betrekkingen (dan boekhouder) en uitvoeren organisatie van de selectieprocedure.”

3.19. Op 26 mei 2009 bekrachtigt de raad van bestuur van de verzoekende partij “de beslissing van het Directiecomité dd 26.02.07 waarin de functie van boekhouder wordt vacant verklaard en waarin naar aanleiding van dit punt, aan de directie de opdracht gegeven wordt na te gaan of er ook voor andere betrekkingen dan boekhouder geen vacantverklaring moet gebeuren en hieruit volgend organisatie van de nodige selectieprocedures; dat indien de directie dit nodig acht, hen ook toelating wordt verleend om dit uit te voeren”, “de beslissing van het Directiecomité dd 06.08.07 waarin de selectiecommissie voor administratief medewerker (...) wordt samengesteld” en “de beslissing van het Directiecomité dd 7 januari 2008 houdende samenstelling van de wervingsreserve administratief medewerker (...)”.

3.20. Op 23 juni 2009 treft de raad van bestuur van de verzoekende partij een omstandig rechtvaardigingsbesluit en vraagt hij de schorsingsbeslissing van de gouverneur op te heffen. Dat besluit wordt op 30 juni 2009 aan de Vlaamse regering bezorgd.

3.21. Op 18 augustus 2009 vernietigt de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand “(d)e besluiten van de (raad van bestuur) van het Algemeen Stedelijke Ziekenhuis Aalst (...) van 7 oktober 2008 sub 2.2.1. en 2.2.2. houdende de benoeming op proef

van een administratief medewerker uit de wervingsreserve en de voorafgaande examenverrichtingen”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1. Wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft, voert de verwerende partij in haar memorie van antwoord de volgende exceptie aan:

“(…) De verwerende partij betwist het principieel belang van de verzoekende partij niet bij het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij diverse besluiten van haar organen worden vernietigd.

(…) Niettemin kan worden gesteld dat het belang van de verzoekende partij samenvalt met de beoordeling of de toezichthoudende overheid over de bevoegdheid beschikte om de kwestieuze benoemingsbeslissingen te schorsen en/of te vernietigen.

De verzoekende partij voert immers enkel de onbevoegdheid ratione temporis aan van de toezichthoudende overheid om de kwestieuze benoemingsbeslissingen te schorsen en/of te vernietigen. Inhoudelijke argumenten tegen het optreden van de toezichthoudende overheid worden niet aangebracht in het verzoekschrift.

(…) Een benoemingsbeslissing doet zich voor als het eindpunt van een complexe administratieve verrichting, als de laatste schakel van een hele keten van voorbereidende bestuurshandelingen.

Wie zich door de eindbeslissing benadeeld acht, mag ontvankelijk als grond tot vernietiging van de eindbeslissingen elke onwettigheid doen gelden die in de loop van de complexe administratieve verrichting werd begaan en een determinerende invloed op de eindbeslissing heeft gehad of geacht wordt te kunnen hebben gehad.

Het is daarbij van geen belang of de onwettigheid een zuiver voorbereidende maatregel betreft, die de benoemingskansen van de kandidaten onverlet laat, dan wel een echte vóórbeslissing, met eigen, dadelijk werkende rechtsgevolgen, waardoor de kansen van de kandidaten gedetermineerd worden -inzonderheid in ongunstige zin- en die de kandidaten, juist vanwege deze dadelijk werkende rechtsgevolgen, desgewenst ook afzonderlijk tot voorwerp van een annulatieberoep konden hebben gemaakt.

Eens de Raad van State tot de bevinding komt dat de toezichthoudende overheid rechtsgeldig kon optreden tegen de eigenlijke benoemingsbeslissingen, is het niet meer relevant om te oordelen of de toezichthoudende overheid (nog) de bevoegdheid heeft om de eraan voorafgaande beslissingen evenzeer (uitdrukkelijk) te vernietigen.”

4.2. De verzoekende partij repliceert in haar memorie van wederantwoord dat de vraag of de toezichthoudende overheid haar bevoegdheid op een wettige wijze heeft uitgeoefend, de grond van de zaak raakt en derhalve niets te maken heeft met de ontvankelijkheidsexceptie van een vermeend gebrek aan belang.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de door de verwerende partij geformuleerde exceptie onduidelijk is geformuleerd. In zoverre onder de exceptie dient te worden begrepen dat het belang beperkt blijft tot de door de toezichthoudende overheid genomen beslissing tot vernietiging van de eindbeslissing van de complexe rechtshandeling, haalt de verzoekende partij vooreerst aan dat dit standpunt onjuist is omdat het steunt op de idee dat zij bij de Raad van State een benoeming aanvecht. Zij vecht echter een beslissing van een toezichthoudende overheid aan, waarbij diverse beslissingen worden vernietigd, ongeacht of deze beslissingen samengenomen een complexe administratieve rechtshandeling kunnen vormen in hoofde van de kandidaten voor de betrokken functie die uiteindelijk niet benoemd zijn. In ieder geval maken deze verschillende beslissingen in hoofde van de verzoekende partij geen complexe rechtshandeling uit. Bovendien vertoont de bestreden beslissing geen enkel kenmerk van een complexe administratieve rechtshandeling.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat het relevant is dat de Raad van State de wettigheid van het administratief toezicht over elke administratief vernietigde beslissing beoordeelt. Op grond van de voorbeslissingen is de verzoekende partij immers bestemming van rechten en plichten, waarbij deze voorbeslissingen het kader van de betwiste benoemingsprocedure ruim overschrijden. De betrokken voorbeslissingen kunnen immers ook voorbeslissingen zijn in andere benoemingsprocedures dan de onderhavige.

4.3. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden dat het grondrecht tot toegang tot een rechter niet gelijk te stellen is met -en al zeker niet te verenigen tot- het recht om door een rechter in het gelijk gesteld te worden.

Beoordeling

4.4. De exceptie houdt verband met de grond van de zaak. Het onderzoek van de exceptie valt bijgevolg samen met het onderzoek van de grond van de zaak.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 112, §§ 2 en 3, 112bis, § 5 en 112ter van de OCMW-wet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het recht om zijn standpunt uiteen te zetten.

Vooreerst verwijt de verzoekende partij de bestreden vernietigingsbeslissing dat het onduidelijk is of de Vlaamse minister de motivering van de provinciegouverneur wel bijvalt. Voorts betoogt deze partij dat de bestreden beslissing, hoe dan ook, niet afdoende gemotiveerd is, nu niet werd geantwoord op de argumenten die de verzoekende partij in haar rechtvaardigingsbesluit heeft ontwikkeld. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de klacht van 23 oktober 2008, waarop de verwerende partij zich beroept ter verantwoording van haar bevoegdheid *ratione temporis*, een nieuw feitelijk gegeven is dat slechts aan haar kan worden tegengeworpen nadat zij hierover haar standpunt heeft kunnen laten kennen en dat de opvraging van het dossier met een brief van 12 november 2008 “niet terzake (doet)”, nu dit meer dan dertig dagen na de benoemingsbesluiten is gesitueerd.

De verzoekende partij voert verder aan dat de toezichthoudende overheid de theorie van de complexe administratieve rechtshandeling niet kan toepassen om tot de vernietiging van de benoemingsbeslissingen en “de voorafgaande examenverrichtingen” te besluiten. De verwerende partij zou er integendeel toe gehouden zijn de niet tijdig bestreden beslissingen voor wettig te houden op grond van artikel 112bis, § 5, van de OCMW-wet en hoe dan ook is een beroep op deze theorie niet meer dan een toepassing van artikel 159 van de Grondwet, bepaling die enkel door de rechter en niet door de toezichthoudende overheid kan worden toegepast.

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat de bestreden vernietigingsbeslissing niet duidelijk en onbetwistbaar aangeeft welke “voorafgaande examenverrichtingen” vernietigd worden, zodat het niet mogelijk is de draagwijdte van het vernietigingsbesluit in te schatten. Alleszins kan onmogelijk de beslissing tot het vaststellen van de wervingsreserve als een examenverrichting worden aangemerkt. Bovendien wordt met geen woord gerept over de door de raad van bestuur op 26 mei 2009 bekrachtigde beslissingen.

“Ten overvloede” argumenteert de verzoekende partij nog dat de “voorafgaande” beslissingen wel degelijk wettig zijn, zodat de eindbeslissingen, waartegen geen eigen bezwaren zijn gerezen, eveneens wettig zijn.

5.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij, wat het schriftelijk examen betreft, wel degelijk de nodige stukken heeft bijgebracht, dat zij dat ook heeft aangevoerd, maar dat daarop niet wordt geantwoord in de bestreden vernietigingsbeslissing.

De verzoekende partij is verder van oordeel, wat het mondelinge examengedeelte betreft, dat van haar redelijkerwijze kon noch moest worden verwacht dat zij na de termijn bepaald in artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de documenten met betrekking tot die mondelinge proef aan de toezichthoudende overheid ter beschikking moest stellen, daargelaten de vraag of de verzoekende partij de plicht heeft om al deze documenten zo lang bij te houden.

Volgens de verzoekende partij gaat de Vlaamse minister dan ook onzorgvuldig en onredelijk te werk aangezien hij in de bestreden vernietigingsbeslissing op geen enkele wijze met deze argumentatie rekening houdt. Impliciet doch zeker gaat de minister er volgens de verzoekende partij van uit dat zij verplicht is om deze documenten over te leggen aan de toezichthoudende overheid, terwijl niet valt in te zien welke bepaling het ondergeschikt bestuur de plicht oplegt dergelijke stukken bij te houden, ook na verloop van de termijn waarin een klacht of een beroep bij de Raad van State kan worden ingediend.

5.3. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij, wat het eerste middel betreft, dat de motivering van de gouverneur in de bestreden beslissing wordt bijgevalen en dat het procedureel argument van de verzoekende partij in het rechtvaardigingsbesluit afdoende is weerlegd om tot de bestreden beslissing te komen. Zij wijst erop dat de motivering ruim afdoende is.

Wat betreft de klacht van 23 oktober 2008 werpt de verwerende partij op dat deze steeds deel heeft uitgemaakt van het administratief dossier en dat de verzoekende partij perfect in de mogelijkheid was om ten volle verweer te voeren. De klacht mag dan ook als aanknopingspunt worden gebruikt. De mogelijkheid om deze klacht -gelet op de korte termijnen- later te concretiseren na inzage van de vereiste stukken, kan evenmin worden ontkend.

Voorts haalt de verwerende partij aan dat niet valt in te zien om welke redenen de toezichthoudende overheid niet zou kunnen optreden tegen de

onwettige eindbeslissing in een benoemingsprocedure die zich laat aanzien als het eindpunt van een complexe rechtshandeling. De voorafgaande beslissingen die deel uitmaken van de complexe rechtshandelingen kunnen onmogelijk onaantastbaar worden geacht, niet voor de Raad van State, maar evenmin voor de toezichthoudende overheid. Het heeft proceseconomisch geen enkele zin om hierin een onderscheid te maken tussen de mogelijkheden van de Raad van State en deze van de toezichthoudende overheid. Als een administratieve rechtshandeling niet onaantastbaar is voor de Raad van State, is deze het evenmin voor de toezichthoudende overheid. Bovendien doet artikel 112bis, § 5, van de OCMW-wet geen afbreuk aan het feit dat de toezichthoudende overheid wel degelijk nog kan optreden tegen de eigenlijke benoemingsbeslissingen.

Tot slot stelt de verwerende partij dat er geen twijfel bestaat over het feit dat de Vlaamse minister dezelfde beslissingen viseert als de provinciegouverneur. Het gebruik van een generieke term om niet andermaal te moeten overgaan tot de uitdrukkelijke oplijsting van de geïndiceerde beslissingen, kan bezwaarlijk de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengen.

5.4. Ter zake het tweede middel laat de verwerende partij in haar memorie van antwoord gelden dat de verzoekende partij slechts een bepaald onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing bekritiseert en de overige aangevoerde onwettigheden niet betwist. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het middel vermits het niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien deze een meer dan deugdelijke grondslag blijft vinden in de overige vernietigingsgronden.

Voorts haalt de verwerende partij aan dat een benoemingsbeslissing zich voordoet als het eindpunt van een complexe administratieve verrichting en dat wie zich door de eindbeslissing benadeeld acht, ontvankelijk als grond tot vernietiging van de eindbeslissing elke onwettigheid mag doen gelden die in de loop van de complexe administratieve rechtshandeling

werd begaan en een determinerende invloed op de eindbeslissing heeft gehad of geacht wordt te kunnen hebben gehad.

De redenering van de verzoekende partij dat zij de stukken met betrekking tot de mondelinge selectieproef niet diende te bewaren, zijn niet dienstig. Voor zover de verzoekende partij geen verplichting ziet om deze gegevens bij te houden, kan zij het risico bij betwisting van de examenresultaten ook niet zonder meer afwentelen op anderen. Volgens de verwerende partij is de verzoekende partij zelf verantwoordelijk voor de houding die zij heeft aangenomen met betrekking tot het te voeren verweer voor de toezichthoudende overheid.

5.5. In haar memorie van wederantwoord betoogt de verzoekende partij, aangaande het eerste middel, dat het allerm minst vanzelfsprekend is dat de Vlaamse minister de motieven van het schorsingsbesluit van de provinciegouverneur bijvalt.

De verzoekende partij betwist voorts dat de bevoegdheid inzake het administratief toezicht van de Vlaamse minister enerzijds en de rechtsmacht van de Raad van State anderzijds, zonder meer op één lijn kunnen worden geplaatst.

De mededeling in het rechtvaardigingsbesluit dat drie van de geschorste beslissingen bekrachtigd waren, is een pertinent gegeven in het licht van het administratief toezicht en had bij de beoordeling van het rechtvaardigingsbesluit in aanmerking moeten worden genomen.

Vervolgens herhaalt de verzoekende partij haar stelling dat de toezichthoudende overheid niet op een ontvankelijke wijze door een tijdige maar ongemotiveerde klacht kon worden gevat en dat dit euvel na de termijn niet ongedaan kon worden gemaakt. De verzoekende partij verwijst naar artikel 262 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waaruit volgens haar blijkt dat een

ongemotiveerde klacht niet volstaat om het stuitend effect te genereren en om de toezichthoudende overheid de bevoegdheid te geven om te vernietigen op eender welke grondslag.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet enkel in de bestreden beslissing heeft nagelaten om de getroffen beslissingen duidelijk op te lijsten dan wel te identificeren, maar ook in haar memorie van antwoord mist spuit. Gezien de beslissing houdende de vaststelling van de wervingsreserve wettig is, minstens door de Vlaamse minister als wettig wordt beschouwd, valt niet in te zien dat de eigenlijke benoemingsbeslissing wel onwettig zou zijn.

5.6. Wat betreft het tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij wel degelijk belang heeft bij het middel en dat de verwerende partij de grond van de zaak verwart met het vereiste belang.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij voor de Vlaamse minister niet geargumenteed heeft dat zij de betrokken examenstukken niet heeft bewaard maar dat eerst en vooral uitspraak moet worden gedaan over de vraag of de toezichthoudende overheid haar bevoegdheid *ratione temporis* wel vermag uit te breiden naar oude besluitvormingsprocessen. Slechts indien dit een uitgemaakte zaak zou zijn, *quod non*, kan aan de lokale overheid gevraagd worden de inspanning te leveren om de stukken van die oude besluitvormingsprocessen op te dissen.

Tot slot voert zij aan dat indien de administratieve afhandeling van een verzoek tot openbaarheid van bestuursdocumenten een al te belangrijke druk legt op de werking van het bestuur, het niet kennelijk onredelijk is dat het bestuur hieraan niet zonder meer tegemoet komt.

5.7. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden dat de stelling dat de Vlaamse minister de motieven van het schorsingsbesluit

“bijvalt”, geen steun vindt in de tekst van de beslissing zelf. In ieder geval valt deze stelling volgens de verzoekende partij niet te verdedigen vanuit de vaststelling dat de Vlaamse minister tevens haar handhavingsargumenten vermeldt, weze het in essentie bij wijze van verwijzing, maar zonder er afstand van te nemen. Men kan dus evengoed stellen dat de Vlaamse minister haar handhavingsmotieven bijvalt, uitgezonderd die enkele waarvan de Vlaamse minister uitdrukkelijk afstand neemt. In ieder geval valt niet in te zien dat de Vlaamse minister in de bestreden beslissing afstand neemt van de kritiek van de verzoekende partij op de beslissing van de gouverneur, in het bijzonder wat betreft de toepassing van de theorie van de complexe rechtshandeling. Een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht wordt voorts niet “opgeheven”, enkel en alleen omdat de rechtsonderhorige in staat is om dit motiveringsgebrek te duiden.

De verzoekende partij betoogt voorts, onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, en de rechtsleer van de auteurs Weymeersch en Theunis ter zake bekritiserend, dat de theorie van de complexe rechtshandeling niet door de toezichthoudende overheid kan worden toegepast. Zij wijst er verder op dat de gouverneur noch de Vlaamse minister aanvoeren dat zij tekort zou zijn gekomen aan haar plicht om ten gepaste tijde de stelselmatig genomen besluiten aan de toezichthoudende overheid over te maken. Er is volgens de verzoekende partij dan ook reden noch aanleiding om er aan te twijfelen dat zij deze plicht op nauwkeurige wijze heeft uitgevoerd, zodat het past om toepassing te maken van artikel 112bis, § 5, van het OCMW-decreet, zodat ook om deze reden de voorbeslissingen moeten geacht worden definitief te zijn. In de mate dat de verwerende partij zou betwisten dat bepaalde beslissingen tijdig aan de toezichthoudende overheid zijn overgemaakt, blijkt niet dat deze beslissingen aan de toezichthoudende overheid moeten worden overgemaakt en dus ook niet dat zij onder de algemene toezichtsbevoegdheid van de toezichthoudende overheid vallen. Beslissingen die niet moeten worden overgemaakt aan de toezichthoudende overheid, vallen buiten de toezichtsbevoegdheid van die overheid. Dit geldt volgens de verzoekende partij voor alle door de Vlaamse minister vernietigde beslissingen, uitgezonderd de twee vernietigde beslissingen van 7 oktober 2008.

De minister heeft geen bevoegdheid om de bedoelde beslissingen te vernietigen in het kader van de uitoefening van zijn toezicht. Ook om die reden is de bestreden beslissing onwettig. De Vlaamse minister kan zijn administratief toezicht wel uitoefenen op de beslissingen van 7 oktober 2008, maar kan niet, ook niet met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, de beweerdte onwettigheden van die voorbeslissingen vaststellen en deze voorbeslissingen ook nog eens vernietigen. De bevoegdheid van de toezichthoudende overheid om een akte te vernietigen raakt de openbare orde. Feit is dat niet wordt betwist dat niet uit te maken valt wat de Vlaamse minister nu al dan niet heeft vernietigd. Enkel al omwille van de rechtszekerheid kan een dergelijke beslissing niet wettig worden geacht. Het spreekt verder voor zich dat een bestuur er belang bij heeft te weten of zijn beslissing al dan niet door de hogere overheid is vernietigd. Een vernietigingsbeslissing raakt het ondergeschikt bestuur ten volle in zijn principiële lokale autonomie. Dit alles geldt des te meer nu de beslissing inzake de wervingsreserve volgens de verwerende partij blijkbaar niet wordt vernietigd.

Indien de beslissing van 13 december 2007 met betrekking tot het mondeling examen de vernietiging schraagt en enkel de onwettigheid van deze beslissing in aanmerking moet worden genomen, is niet duidelijk op welke wijze deze beslissing de vernietiging van de beslissingen die dateren van voor de beslissing met betrekking tot het mondeling examen kan wettigen. In het bijzonder gaat het om de beslissingen van 26 februari 2007 (vacantverklaring en organisatie van de selectieprocedure), 6 augustus 2007 (samenstelling examencommissie) en 14 november 2007 (punten schriftelijk examen).

Beoordeling

6.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vereisen dat de motivering van de betrokken beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn, teneinde de bestuurde in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich

tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Krachtens het toentertijd geldend artikel 112, § 3, van de OCMW-wet, moet de beslissing waarmee de toezichthoudende overheid het geschorste besluit vernietigt, “gemotiveerd” zijn.

6.2. Vastgesteld wordt dat de motieven van het schorsingsbesluit van 2 april 2009 van de provinciegouverneur integraal in de bestreden beslissing worden hernomen, zonder deze af te vallen, en geacht moeten worden door de verwerende partij te zijn bijgevalen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, is het voldoende duidelijk dat de bevoegde Vlaamse minister de motieven van de provinciegouverneur tot de zijne maakt. Gelet hierop moet worden aangenomen dat de bestreden beslissing een formele redengeving bevat en dat zij meer bepaald aangeeft waarom de beslissingen van de verzoekende partij de wet schenden of het algemeen belang schaden.

6.3. De argumenten die de verzoekende partij in de bestreden vernietigingsbeslissing niet beantwoord acht -te weten dat vijf van de zeven geschorste akten definitief zijn geworden en niet meer voor schorsing of vernietiging in aanmerking komen, dat de toezichthoudende overheid geen toepassing kan maken van de theorie van de complexe administratieve verrichting en er geen grieven tegen de benoemingsbesluiten zelf worden aangevoerd en dat de toezichthoudende overheid niet de bevoegdheid heeft om “ambtshalve” een klacht uit te breiden tot de eindbeslissingen-, zijn alle terug te brengen tot de grief dat de toezichthoudende overheid ratione temporis niet meer bevoegd was om op te treden.

Uit de bestreden beslissing blijkt waarom de bevoegde Vlaamse minister van oordeel is dat tegen de verschillende beslissingen van de verzoekende partij nog kon worden opgetreden en -minstens impliciet- dat de theorie van de complexe administratieve verrichting wel degelijk door hem in dat verband kon

worden toegepast. Zo heeft de verzoekende partij het, blijkens haar verzoekschrift voor de Raad van State, ook begrepen, nu zij daarin uitgebreid argumenteert waarom de toezichthoudende overheid van die theorie geen gebruik zou kunnen maken om een latere eindbeslissing te schorsen of te vernietigen. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, vereist de formele motiveringsplicht niet dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet “waarom” toepassing van de theorie van de complexe administratieve verrichting kan worden gemaakt.

6.4. Het toentertijd geldend artikel 111, §§ 1 en 2, van de OCMW-wet, luidt als volgt:

“§ 1. Van de besluiten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, met uitzondering van die welke krachtens de wet niet uitdrukkelijk aan de raad zijn voorbehouden, of die ertoe strekken binnen de goedgekeurde personeelsformatie personeel contractueel aan te werven of te ontslaan, of die ertoe strekken de kostprijs te bepalen die dient te worden gefactureerd voor de levering van goederen en diensten aan andere diensten en inrichtingen van het centrum of aan derden, of die genomen worden tot toepassing van de wets- en verordeningsbepalingen betreffende de uitvoering van een goedgekeurde convenant met de Vlaamse regering alsmede van elke beslissing van het beheerscomité van het ziekenhuis en van besluiten inzake individuele dienstverlening en verhaal, wordt binnen een termijn van twintig dagen, ingaande de dag volgend op het treffen ervan, een lijst met een beknopte omschrijving van de daarin geregelde aangelegenheden aan het college van burgemeester en schepenen en aan de provinciegouverneur verstuurd.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van § 1 moet binnen een termijn van twintig dagen, ingaande de dag volgend op het treffen, een eensluidend verklaard afschrift naar de gouverneur en naar het college van burgemeester en schepenen worden verstuurd van:

1° de besluiten betreffende de wervings- en bevorderingsvoorwaarde, de weddenschalen, de bezoldigingsregeling en de vergoedingen en toelagen van het personeel;

(...)

Binnen dezelfde termijn van twintig dagen wordt van de besluiten, bedoeld in 1° en 3°, eveneens een afschrift naar de Vlaamse regering verstuurd.”

Het toentertijd geldend artikel 112 van de OCMW-wet bepaalt:

“§ 1. De provinciegouverneur schorst bij gemotiveerd besluit en binnen de termijnen bepaald in artikel 112bis de uitvoering van het besluit waarbij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de wet schendt of het algemeen belang schaadt. Een afschrift van het schorsingsbesluit wordt zonder verwijl naar de Vlaamse regering gezonden.

§ 2. Het bevoegde orgaan van het centrum kan het geschorste besluit intrekken en geeft daarvan kennis aan de provinciegouverneur. Het kan een geschorst besluit rechtvaardigen binnen een termijn van honderd dagen, ingaande de dag na het

versturen van het schorsingsbesluit van de provinciegouverneur, en stuurt dit rechtvaardigingsbesluit op straffe van nietigheid van het geschorste besluit uiterlijk de laatste dag van die termijn naar de Vlaamse regering. Een afschrift wordt naar de provinciegouverneur gestuurd.

§ 3. In geval van rechtvaardiging kan de Vlaamse regering bij gemotiveerd besluit het geschorste besluit, waarbij het centrum de wet schendt of het algemeen belang schaadt, vernietigen binnen een termijn van vijftig dagen ingaande de dag na het inkomen van het rechtvaardigingsbesluit.

Het vernietigingsbesluit wordt uiterlijk de laatste dag van die termijn van vijftig dagen naar het bevoegde orgaan van het centrum verstuurd. Een afschrift wordt naar de provinciegouverneur verstuurd. Als de Vlaamse regering de termijn voor vernietiging laat verstrijken, is de schorsing ambtshalve opgeheven.

(...)

§ 5. Voor de toepassing van dit artikel gelden als strijdig met het algemeen belang, de besluiten die strijdig zijn met de beginselen van een behoorlijk en goed bestuur of met het algemeen beleid.”

Het toentertijd geldend artikel 112bis, §§ 1 en 2, van de OCMW-wet, luidt:

“§ 1. De in artikel 111, § 1, bedoelde besluiten van het centrum waarvan met toepassing van artikel 111, § 2, geen afschrift naar de provinciegouverneur moet worden verzonden, zijn niet langer vatbaar voor schorsing door de provinciegouverneur of voor rechtstreekse vernietiging door de Vlaamse regering, als die overheden hun beslissing niet hebben genomen en naar het bevoegde orgaan van het centrum hebben verstuurd binnen een termijn van dertig dagen, ingaande de dag volgend op het versturen van de in artikel 111, § 1, bedoelde lijst, waarop zij zijn vermeld.

Deze termijn wordt geschorst door de verzending van een ter post aangetekende brief waarbij de toezichthoudende overheid het dossier betreffende een bepaald besluit bij het bevoegde orgaan van het centrum opvraagt of supplementaire inlichtingen inwint. De ontvangst van het dossier of van de supplementaire inlichtingen of de verzending van de ter post aangetekende ingediende klacht aan de toezichthoudende overheid geldt als stuiting.

§ 2. Een door de toezichthoudende overheid opgevraagd besluit van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is niet langer vatbaar voor schorsing door de provinciegouverneur of voor rechtstreekse vernietiging door de Vlaamse regering na het verstrijken van een termijn van dertig dagen, waarbinnen de toezichthoudende overheid haar besluit naar het bevoegde orgaan van het centrum moet versturen. Deze termijn gaat in de dag volgend op de ontvangst, hetzij van het bij aangetekende zending toegestuurde of tegen ontvangstbewijs afgegeven dossier, hetzij van de in § 1 bedoelde bijkomende inlichtingen.

(...)”.

6.5. De verzoekende partij heeft de in artikel 111, § 1, van de OCMW-wet bedoelde lijst aan de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen bezorgd met een ter post aangetekende brief van 13 oktober 2008. De termijn van

dertig dagen, waarvan sprake in artikel 112bis, § 1, van de OCMW-wet, liep derhalve tot en met 12 november 2008. De toezichthoudende overheid heeft met een ter post aangetekende brief van 12 november 2008 het dossier betreffende de benoemingen van 7 oktober 2008 bij de verzoekende partij opgevraagd. Daarmee was, naar luid van artikel 112bis, § 1, tweede lid, van de OCMW-wet, de voormelde termijn geschorst. De ontvangst van het dossier, dat de verzoekende partij met een brief van 24 november 2008 aan de toezichthoudende overheid heeft overgemaakt, heeft -steeds volgens artikel 112bis, § 1, tweede lid, van de OCMW-wet- de dertigdagentermijn gestuit. Hetzelfde geldt voor de “aanvullende en/of verduidelijkende gegevens” die de verzoekende partij aan de toezichthoudende overheid heeft bezorgd met brieven van 31 december 2008, 8 en 13 januari 2009, als reactie op de vragen om supplementaire inlichtingen van die toezichthoudende overheid met brieven van 12 en 24 december 2008. Op 21 januari 2009 vraagt het agentschap voor Binnenlands Bestuur bij de verzoekende partij weerom bijkomende gegevens op, hetgeen de termijn opnieuw schorst, waarop door de verzoekende partij wordt gereageerd met een brief gedateerd op 26 februari 2009, maar aangetekend verzonden op 5 maart 2009. De ontvangst van die laatste brief heeft de termijn voor toezicht opnieuw gestuit, zodat aangenomen moet worden dat het schorsingsbesluit van 2 april 2009 van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen ten aanzien van de twee benoemingsbesluiten van 7 oktober 2008 tijdig werd genomen.

De klacht van 23 oktober 2008 en de aanvullingen die daarop zijn gekomen en de kritiek van de verzoekende partij op die gang van zaken, missen relevantie, nu de toezichthoudende overheid bevoegd was om eigenmachtig op te treden. Overigens mist de grief van de verzoekende partij dat zij pas in de bestreden beslissing geconfronteerd werd met de klacht van 23 oktober 2008 feitelijke grondslag. Zoals gezien is de verzoekende partij immers met een aangetekende brief van 12 november 2008 door de toezichthoudende overheid van de klacht op de hoogte gebracht en heeft zij daar op 24 november 2008 zelfs op gereageerd. Wanneer het schorsingsbesluit van de gouverneur het heeft over “de klacht gericht tegen de selectieprocedure van administratief

medewerker”, diende de verzoekende partij er dan ook redelijkerwijze vanuit te gaan dat het de klacht van 23 oktober 2008 betrof. Door de toentertijd geldende OCMW-wet was voorts nergens vereist dat de klacht “gemotiveerd” moest worden ingediend en niets belet dat opeenvolgende klachten, al dan niet met het oogmerk een oorspronkelijke klacht aan te vullen of uit te breiden, worden ingediend, zolang de toezichthoudende overheid tot schorsing of vernietiging bevoegd is. De verzoekende partij beweert verder niet dat de ter zake bevoegde Vlaamse minister buiten de hem ter beschikking staande termijn zou hebben gehandeld.

6.6. De organen van het administratief toezicht hebben tot taak te waken over de naleving van de wet, d.w.z. van alle rechtsregels, door de onder hun toezicht staande organen. Aangenomen moet worden dat de toepassing van dit toezicht door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet enkel voor de benoemingen op proef, doch ook voor de in de bestreden beslissing omschreven “voorafgaande examenverrichtingen” gold. Het toentertijd geldende artikel 112bis, § 5, van de OCMW-wet, luidens hetwelk “(t)en aanzien van de toezichthoudende overheid (...) een besluit dat niet langer vatbaar is voor schorsing of vernietiging, geacht (wordt) wettig te zijn” blijkt dit laatste alvast niet te verhinderen, nu de verzoekende partij niet aantoont, noch aannemelijk maakt dat de “voorafgaande examenverrichtingen” eerder aan de verwerende partij als voorgedijoverheid ter kennis werden gebracht met het oog op het uitoefenen van het administratief toezicht, zodat de toezichthoudende overheid er in toepassing van de voormelde bepaling niet meer kon aan raken. Evenmin maakt de verzoekende partij het in haar laatste memorie gevoerde betoog aannemelijk dat de “voorafgaande examenverrichtingen” niet aan het administratief toezicht waren onderworpen. De verwerende partij vermocht in het kader van haar taak als toezichthoudende overheid derhalve de “voorafgaande examenverrichtingen” bij gebeurlijke onwettigheid te vernietigen. Het begeven van een benoeming op proef verschijnt voorts als een complexe administratieve verrichting waarvan de benoeming op proef de eindbeslissing is, laatste schakel van een keten van voorbereidende bestuurshandelingen. Elke onwettigheid die ergens in de loop van de complexe administratieve verrichting is begaan en die geacht kan worden een

determinerende invloed op de eindbeslissing te hebben gehad, kon door de verwerende partij als vernietigingsgrond van de eindbeslissing worden aangenomen. De gebeurlijke onwettigheid van een “voorafgaande examenverrichting” die geacht kon worden een determinerende invloed op de eindbeslissing te hebben gehad, vermocht derhalve tot de vernietiging van de benoemingen op proef te leiden. Verzoeksters betoog dat de verwerende partij de theorie van de complexe administratieve verrichting als toezichthoudende overheid niet vermocht toe te passen, nu het niet de toezichthoudende overheid maar aan de rechter toekomt om rechtsregels die uitgevaardigd zijn door overheden in toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten werking te stellen, doet hieraan geen afbreuk, temeer nu de “voorafgaande examenverrichtingen”, naast de benoemingen op proef als eindbeslissingen, zelf aan het rechtstreeks toezicht van de verwerende partij waren onderworpen.

6.7.1. De vraag of de toezichthoudende overheid terecht heeft geoordeeld dat aan de voorbereidende examenverrichtingen een onwettigheid kleefde die de benoemingen op proef vermocht te vitiëren, wordt door de verzoekende partij betwist door enerzijds, te verwijzen naar de bekrachtigingsbeslissingen van 26 mei 2009 en, anderzijds, naar het feit dat zij, wat het schriftelijk examen betreft, wel degelijk de nodige stukken heeft bijgebracht en, wat het mondeling examen betreft, dat het feit dat zij niet meer over eventuele aantekeningen of andere stukken van de juryleden beschikt, niet aan haar kan worden verweten.

De exceptie van de verwerende partij dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middel, omdat zij slechts een beperkt onderdeel van de motivering van de bestreden vernietigingsbeslissing bekritiseert, kan niet worden bijgetreden, daar het geviseerde motief zich niet aandient als een louter overtollig motief.

6.7.2. Nu, zoals gezien, de door de bestreden beslissing vernietigde benoemingen op proef zich voordoen als eindbeslissingen van een complexe administratieve verrichting, vermocht de verwerende partij als toezichthoudende overheid de regelmatigheid van het mondelinge examengedeelte, als voorbereidende rechtshandeling die uitmondde in deze benoemingen op proef, te onderzoeken en vermocht zij te oordelen dat de gebeurlijke onwettigheid van deze rechtshandeling, die geacht kan worden een determinerende invloed op de eindbeslissing te hebben gehad, de onwettigheid van de benoemingen op proef met zich meebrengt.

6.7.3. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend het volgende overwogen:

“Overwegende dat bij de argumenten over de grond van de zaak de RVB in zijn handhavingsbeslissing de diverse elementen van de zaak overloopt, maar de argumenten in het schorsingsbesluit niet weerlegt; dat de RVB meent: ‘Het ASZ beschikt niet over de eventuele aantekeningen of andere stukken die de externe juryleden eventueel hebben opgemaakt. Het ASZ gaat er van uit dat het in de huidige stand van de zaken ook niet nodig is die op te vragen.’; dat dus inderdaad wat het mondeling examen betreft op geen enkele wijze nog kan achterhaald worden wat de kandidaten werd gevraagd en evenmin op welke gronden/antwoorden de beoordeling steunde; dat met de gouverneur gesteld kan worden dat het bovenstaande in strijd is met de formele maar meer nog met de materiële motiveringsplicht”.

6.7.4. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het mondeling examen bestaat uit een “evaluatie van de overeenstemming van het profiel van de kandidaat, met de specifieke vereisten van de functie, evenals van zijn motivatie en zijn interesse voor het werkteerrein” en op de helft van de punten staat.

Zo geformuleerd, kan het mondeling examen niet worden begrepen als bestaande uit loutere kennisvragen waarvoor de quoterings, in beginsel, als motivering volstaat. De examinandus of kandidaat vermag de in casu gestelde vragen en het gegeven examencijfer aan kritiek onderwerpen en de rechter -of de toezichthoudende overheid- kan die kritiek beoordelen en nagaan of die quoterings berust op de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Nu geen enkel spoor van de mondelinge examenvragen en -antwoorden overblijft, doch enkel de toegekende punten zonder enige verdere motivering of precisering, heeft de toezichthoudende overheid dit terecht als een onregelmatigheid kunnen beschouwen die de eindbeslissing vitiëert. De vastgestelde onwettigheid met betrekking tot het mondeling examen is voorts van aard de vernietiging van de benoemingen op proef op afdoende wijze te schragen.

6.8. Het betoog van de verzoekende partij dat niet duidelijk is welke beslissingen met de term “voorafgaande examenverrichtingen” in het dispositief van de bestreden beslissing precies worden bedoeld, kan niet bijgetreden worden. Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat er geen twijfel bestaat over het feit dat de Vlaamse minister dezelfde beslissingen viseert als de provinciegouverneur en het gebruik van een generieke term om niet andermaal te moeten overgaan tot de uitdrukkelijke oplijsting van de geviseerde beslissingen bezwaarlijk de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich vermag mee te brengen.

6.9. De verzoekende partij maakt ten slotte niet aannemelijk, mede gezien de omstandigheid dat de verwerende partij geacht moet worden zich de motieven van de gouverneur eigen te hebben gemaakt en in de bestreden beslissing voorts bijkomend ingaat op de argumentatie tot handhaving van de geschorste beslissingen door de verzoekende partij, dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat ter vernietiging van de voorafgaande examenverrichtingen. De door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheid dat de beslissingen van 7 januari 2008, 6 augustus 2007 en 26 februari 2007 van het directiecomité bij beslissing de haar raad van bestuur van 26 mei 2009 werden bekrachtigd, doet niet anders besluiten, daar een dergelijke laattijdige bekrachtiging na schorsing de Vlaamse minister niet vermocht te verhinderen de onwettigheid van de initiële, geschorste beslissingen vast te stellen en te vernietigen. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk op de mededeling van deze bekrachtigingsbeslissing aan de verwerende partij werd ingegaan, is dan ook niet van aard de bestreden beslissing te vitiëren.

De middelen zijn ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen